

HARANGSZÓ

A Ceglédi Római Katolikus Egyházközség Értesítője

KARÁCSONY

XV. évfolyam 1. szám

Böjte Csaba:

Készülünk fel a hidegre!

Meg kell tanítanunk a ránk bízott gyerekeket a jég hátán is megélni. Hogy ebben az iskolák, vagy a csak a mát látó hatóságok mennyire partnereink, az nem számít.

A román államelnök világosan kimondja, hogy kölcsönökből élünk. Mindenki látja, hogy a nálunk fejlettebb országok hitele is elapadhat, pl. Görögország, Írország, Portugália... De azt is láttatok, hogy mi történik Angliában, hol a jóléti társadalomban felnőtt fiatalok, az angol modern oktatási rendszeren keresztül ment nagyra nőtt emberek, semmit nem kímélve gyújtogatnak, szétvernek mindent. Tudjuk, hogy lassan globalizálódó világunkban, féltő, hogy mint minden előbbutóbb hozzánk is begyűrűzik. Elgondolkodtató, amit Románia elnöke mond!

Fel kell készülni arra az időre, mikor az állam nem adni, hanem elvenni fog. Mióta a világ a világ, az állam mindig az alattvalóiból élt, és nem külföldről felvett kölcsönöket osztott szét az állampolgárok között. Szerintem, lassan de biztosan itt nálunk is visszaáll az évezredes szokás. Az állam nem fog adni, osztogatni, hanem csak kérni fog és az adókból kifizeti az adósságot, és ami marad, annak egy részét fogja visszaosztani azoknak, akiknek jónak látja. Ez ilyen egyszerű! Lehet, hogy ezt a kanyart lassan, fokozatosan veszi be a mi államunk, de lehet, hogy nagyon gyorsan átalakul minden, és egyszerre csak nagyon csípős hideg ősz lesz. Persze a nap majd akkor is minden reggel fel fog kelni, az élet megy tovább, csak

fagyos hideg lesz, és mindenkinek nagyon ügyesen fel kell öltöznie. Erre kell tudatosan felkészülni!

Mi, akik a gyerekeket, a fiatalokat fel akarjuk készíteni a holnapra – ezt jelentené a nevelés –, ismernünk kell a holnapot, és arra kell felkészítenünk őket, hogy akkor is jókedvű, Istenben, önmagukban bízó, a jég hátán is megélő, az életet vállaló emberek legyenek. Tudjátok, nem véletlenül szerveztük meg a „pusztai vándorlás hete” elnevezésű tábort Szovátán! És az „Ábel a rengetegben” nevű tábort is nagyon tudatosan terveztük meg Kászonban. Meg kell tanítanunk a ránk bízott gyerekeket a jég hátán is megélni. Hogy ebben az iskolák, vagy a csak a mát látó hatóságok mennyire partnereink, az nem számít. Ezt a feladatot mi, a Szent József-i értelemben vett szülők, becsülettel fel kell vállal-

nunk és jó végre kell vinnünk. E célból fogalmaztam meg néhány javaslatot:

1. Minden napközi otthont, minden családot kértem, hogy a konyhakert művelését vegye komolyan. Istennek legyen hála, házaikat látogatva nagyon sok szép kertet láthatok. A kertben termett hagymát fel kell fonnai, a paszulyt szépen leszedni, felszárítani, tárolni, a zöldségekből télire zakuszkát készíteni, paradicsomot befőzni, káposztát sarvalni, hordóba eltenni. Ez és sok más hasonló dolog, mind-mind elsőrendű oktatási célunk. Az állam nem kéri ezt tőlünk számon, de az élet majd számon fogja kérni, és az lenne jó, ha azon a vizsgán is átmennének a gyerekeink. Sok szép kezdeményezés van a házainkban, de ennek ellenére azt mondom, hogy ebben az irányban sokkal bátrabban kellene mennünk. Őseink a földből, az erdőből éltek, és fizették az adókat, tartották el az államot is! Előrelátó bölcs gondolkodás, kemény kétkezi munka tarthatja fent a jövő családait itt Erdélyben is, és erre meg kellene tanítanunk a gyermekeinket! Ez még fontosabb sok szempontból, mint az iskolák végtelen elméleti oktatása.

2. A gyermekeket, a fiatalokat meg kell tanítani az önfenntartásra. Csíksomlyóról Zsókéék elmentek ősszel krumplit szedni másoknak, és napszámként egy-egy zsák krumplit kaptak. Almát is szedtünk részibe, és biza télen nagyon finom volt. Mindenik ház szervezze meg az őszi munkákat. Nemcsak azért kell szépen a családok elmenjenek dolgozni, hogy

legyen amit együnk, hanem azért, hogy a nagyobb gyerekek tanulják meg a munka által megtermett anyagi javak megbecsülését. Lehet, hogy a hatóság majd ezt kifogásolni fogja, de szeretettel kérdezzétek meg, hogy a tanácsok adása mellett átvállalják-e a számláinkat, a gyermekek fenntartási költségeit? És főleg azt kérdezzétek meg, hogy 10-20 év múlva el fogják tartani az élehetetlen, naplopó fiatalokat? Vagy mint Angliában, százasaival fogják majd őket bezárni?

3. Szeretettel kérek, szépen menjetek ki az erdőbe, tanítsátok meg a gyerekeket meglátni a természet adta adományokat. Tanítsátok meg meglátni a nyirkos oldalon a forrást, és azt szeretettel befogni egy kis csorgóba, tüzet rakni biztonságosan, üstben ételt készíteni a természethez közeli állapotban, és azt jó étvággal elfogyasztani. Az erdőben termett gyümölcsökből télire eltenni, jó, ehető gombát szépen felszárítani, finom hecserli lekvárt főzni, mind-mind olyan fontos feladat, mint a szorzótábla megtanítása, vagy az iskolában tanított más tantárgyak.

4. Mindenütt ahol lehet, lassan a kiépített rendszerekről le kell válni. A fűtést már több házunkban is átállítottuk fára. Házainkat biztatom, hogy nézzenek ki szép eladó erdőket, kezdjenek tárgyalásokat és értesítsenek engem is a fejleményekről, lássuk, mit tudunk tenni? Én biztos, hogy megteszek mindent erőm szakadtáig, hogy a téli fűtésrendszerünket szépen önfenntartóvá tegyük. Nem látok más utat, őseink is csak ezen az úton jártak. Így legalább a kevés pénzünket népünk egyszerű fogatosainak, erdőmunkásainak adhatjuk, és nem távoli országok mágnásainak.

5. Vízszámláink hihetetlenül magasak. Csíksomlyón sikerült befogni egy forrást, kis tavat is ástunk, így az öntözéshez, állatok itatásához, locsoláshoz a víz Istentől van. Tovább is szeretnénk lépni ebben az irányban. Minden házra Isten bőséges esőt csorgat, fel kell fogni a vizet locsolásra, kocsimosásra stb. Minden ház a fenntartási költségeit tudatosan le kell faragja. A gyerekeinket is erre az egyszerű, takarékos, fenn-

tartható pályára kell állítanunk. El kell magyarázni, hogy nem kell a csapatokat maximumra kinyitni kézművészet alatt. A villanyokat le kell oltani ott, ahol nem vagyunk, a fűtés, szelőztetés kérdéseiről sokat beszélünk, de ti a gyerekekkel ezt tanévkezdéskor újból vegyétek át. Ebben az irányban minden javaslatot hálás szeretettel fogadunk. Rég, hogy kérem a házak vezetőit, hogy ebben az irányban tett lépésekről is be kell számolni írásban, hadd tanuljunk egymástól! Próbáljunk egy fenntartható rendszert működtetni, és gyermekeinket is abba belenevelni.

Biztos, hogy jön a tél, és nem kell megijedni a közelgő fagyos időtől, de fel kell készülni rá. A közelgő gazdasági összeroppánástól sem kell pánikolni – senki nem tudja még, hogy mit hoz a holnap –, de szerintem bölcsen, okosan félre kell tenni a lezser nyári ruhát, és fel kell készülni a komoly mínuszokra, mert biztos, hogy ennek a sok pazarlásnak meglesz a börtje.

Az Isten adta holnapban bízva
Csaba t.

Titkok templomainkról

A Keresztény Értelmiségiek Ceglédi Szervezete (KÉSZ) november 23-ai rendezvényén Bokros Levente plébános, mesterkanonok örömmel jelentette be a szépszájú egybegyűlteknél, hogy dr. Beer Miklós váci megyéspüspök jóváhagyásával az Értéktár Konzorcium elkészítette a ceglédi katolikus közösség életéről szóló e-könyvet.

A csapatmunkában készülő sorozat első darabjának egyik alkotója, Kóhalmi Dezső helybéli újságíró mutatta be a ceglédi plébánia honlapján néhány napon belül megtekinthető elektronikus könyvet. Az előadás során a jelenlévők rövid ízelítőt kaptak a Szent Kereszt Felmagasztalása Templom, valamint a Magyarok Nagyasszonya Kápolna történetéről, művészeti értékeiről, továbbá a városunkbéli keresztény közösség hitéletéről.

A filmen többek között dr. Surányi Dezső professzor, az Amerikai Építész Szövetség aranyérmével is kitüntetett Széchenyi úti templom rejtelméről mesél. Érdekességek is olvashatók az elragadó fotográfiák társaságában, mint például az, hogy a plébániatemplom sisakját a második világháborúban visszavonuló németek lötték szét s az érdeklődők

megtudhatják, miért nem a Kossuth-szobor került a híres ceglédi beszéd helyszínére, ahol most Szentháromság-szobor áll. A katolikus általános iskola történetét egykori igazgatója, városunk jelenlegi országgyűlési képviselő polgármestere, Földi László mondja el.

Különleges látvány az eklézsia történetét rejtő Historia Domus, amelynek szépen kalligrafált első betűit még az ezerhétszázados években kezdték papírra vetni. A sokrétű információk sorában találkozhatunk városunk létrejöttének s mai életének rövid leírásával, és a lakóhelyünket bemutató fotók között láthatók a vidékünk jellegzetes járművein közlekedő biciklis polgárok is.

Az előadás zárszavában elhangzott, hogy amennyiben igény mutatkozik rá, úgy a városunkba érkező vendégek, valamint a helytörténet iránt érdeklődő lakosok számára szívesen elkészítik három nyelven az e-könyv rövidített formátumát, és a kiadvány DVD-változatát.

S ha kéri, akkor a többi templomunkról is megjelenhet hasonló alkotás.

KÖD

Az elsőáldozásról

„Az Oltáriszentségben az Úr úgy találkozik az Isten képére és hasonlatosságára teremtett emberrel, hogy útitársnak ajánlja magát.” (XVI. Benedek pápa)

A ceglédi római katolikus egyházközségben ez év október 2-án 38 gyermek vehette magához először az Oltáriszentséget, Krisztus Testét. Ezt az első szent találkozást fontos előkészület előzte meg. A gyermekek minden héten a hittanórák mellett szentségi katekézisre jártak. Szentmisékre rendszeresen látogattak, és egyben első szentgyónásukra is készültek. A közösségből hat gyermeket kereszteltek meg az elsőáldozást megelőző vasárnapon az egyházközség hívei körében, mert ők eddig nem részesültek a kereszttség szentségében.

Több éves hitoktatói munkám és személyes tapasztalatom is egyre inkább megerősít abban, hogy milyen döntő fontosságú esemény egy gyerek életében a szentségi Jézussal való első találkozás, ugyanakkor e találkozásra való őszinte felkészülés.

Az elsőáldozás az első lépése a tudatos, keresztény életnek. Semmiképpen sem befejezője egy folyamatnak, hanem a kezdete, ami a lélek belső átforgalmazásához vezet.

Érthető, hogy mindenkinél más-más mértékben történik a kegyelem közvetítése, hisz függ a befogadó ráhangoltságától is.

Nagy fontossága van az első gyónásra és az első áldozásra való felkészülésnek, amely által a ráhangoltság, a tudatosság és a szabad akaratú válasza való készség alakul és fejlődik ki a gyermekekben.

Mindezek mellett, hogy sikerüljön felkészülni a

Jézussal való személyes találkozásra, szükség van a család imájára és arra, hogy megfelelően végigkísérjék a felkészülést a szülők is (pl.: Szülői Fórum).

Ha az egyházközség és a család is jelen van a gyermek felkészülésében, akkor valóban olyan mély élményt fog jelenteni, amely megalapozza a tudatos keresztény életét.

Az első szentgyónásra és szentáldozásra való felkészítésre minden év szeptemberében lehet jelentkezni a gyermekeknek hitoktatójuknál, ha már legalább 3. osztályos tanulók az általános iskolában.

Az előkészítőt minden hét kedden, délután 4-5-ig tartjuk a Közösségi házban (Eötvös tér) a gyermekeknek. (3-5. osztályosoknak: Marton Melinda, 5-8. osztályosoknak Volterné Anikó)

A gyermek e korban már képes önálló belső életet kezdeni, alkalmassá válik arra is, hogy az Oltáriszentségben rejtőző Üdvözítővel találkozhasson.

„Ekkor a gyerek kapcsolata Jézussal kezd elmélyülni, kezdi érteni, hogy Jézus szeretetteljes viselkedést vár el barátaitól, másrészt már élénkebben bennük él a közösség fogalma. A rendszeres templomba járás által, inkább bekapcsolódik a plébániai közösség életébe, megtapasztalja, hogy a hívek összetartoznak, együtt ünnepelnek, vannak szokások, amik fontosak, és ezért neki is fontosak lesznek”. (Fogassy Judit)

Várjuk a gyermekeket..., hiszen Jézus is ezt mondta:

„Engedjétek hozzám a gyermekeket...
mert ilyeneké az Isten országa”(Mk 10,14)

Marton Melinda
katekéta

Ünnepnapok és munkanapok 2012-ben

Az elfogadásra váró tervezet szerint

2012-ben 4 napos hétvége lesz:

- 2012. március 15-e és 18-a között,
 - 2012. április 28-a és május 1-e között,
 - 2012. október 20-a és 23-a között,
- valamint

- 2012. november 1-e és 4-e között.

5 napos hosszú hétvégét jelent a karácsony is, mivel december 24-e, hétfő is pihenőnap lesz.

Ellentételezésként viszont munkanap lesz:

- 2012. március 24-e (szombat),
- 2012. május 5-e (szombat),
- 2012. október 27-e (szombat),
- 2012. november 10-e (szombat),
- 2012. december 15-e (szombat)

Ifi-tábor – 2011

Már nagyon vártam az ifi-tábort. Előtte hetekkel elkezdtem készülődni. Elérkezett a várva várt pillanat. Július 3-án, szerdán elindult velünk, jókedvű ifisekkel a vonat Balatonfüredre. Az úton sokat nevtünk, játszotunk, énekeltünk.

Megérkeztünk Balatonfüredre, mindenki épségben. Még egyszer megbeszéltük úticélunkat, ráültünk a biciklire, és irány az első szálláshely, a siófoki plébánia. Összesen négy szálláshelyünk volt: Siófok,

Fonyód, Cserszegtomaj – egy Schönstatti családnál – és Óbudavár. Jó idő kísérte utunkat, egyszer kapott el minket a zuhé, de mi, ifisek soha nem hátrálunk meg. Még esőben is tudtunk énekelni, elúztuk az eső szomorú hangulatát.

Miután eláztunk, ruhástul fürödtünk a Balatonban. Jó sokat tekerünk, biztattuk egymást, segítettünk a szomorú, és örültünk egymásnak a vidám percekben. Minden reggel kellett szendvicset cso-

magolni az aznapi útra, és valakinek vacsorát is kellett készíteni. Ezeket a feladatokat két anyuka vette kézbe. Ők mentek reggel a boltba, és ők vitték autóval a nagyobb csomagokat. Még most is érzem a cserszegtomaji vacsora ízét. A finom meleg húslevest és a mennyei spagettit. Természetesen a tábortűz sem maradhatott el.

Jókat nevtünk, játszottunk, énekeltünk, nyársaltunk két este is. Vasárnap szomorúan eszméltünk rá, hogy ez az utolsó nap. Nagyon hamar eltelt ez a hét,

jól összeszoktunk mi ifisek. Köszönöm Dénesnek, hogy elvitte ezt a jó közösséget egy Balatont megkerülő táborba. Köszönöm Évának és anyának a sok biztató szót, a finom ennivalót, hogy ők ketten helyettesítették mindenki szülejét erre az öt napra. Mindig vissza fogok emlékezni a kentkupéra, az énekekre, a biciklin a barkochbára, fekete-fehér-igen-nemre, mert ezeket a játékokat csak az ifivel jó játszani. Nekem ez a tábor felejthetetlen, és egy biztos, jövőre ki nem hagynám!

Rajta Zsófi

Hittantábor a Család évében

A ceglédi római katolikus egyházközség hittanosi részére az idei hittantábor 2011. július 19-24. között volt Tápiógyörgyén, ahol ezen a nyáron bibliai családokkal ismerkedhettek meg a gyerekek. A tábori „nagy család” 35 gyerekből és 7 segítőtől állt.

A napi kulcsszavak, bibliai részek (az ó- és újszövetség) jelölték ki azt a lelki utat, amit a héten közösen megtettünk. A mindennapi szentmisék mellett szentségimádás

és más közös imádságok szolgáltak lelki táplálékkul.

A tábornyitó estéjén „családokat” választottunk magunknak a Bibliából, volt közöttünk „Ádám és Éva családja, Ábrahám, Noé, Jákob és Zakariás családja, és természetesen a Szent Család”.

A tábor keretében e családok „bőrébe” bújhattunk. Az elmélkedések és más imádságok mellett több érdekes program is várta a gye-

rekeket. Kézművesség, ahol kendőt festhettek

saját bibliai családjukkal kapcsolatban. Volt strandolás, akadályverseny, számháború, méta, főzőverseny és sok közös játék és túra, majd tábortűz a záró esten. Ezek az események formáltak minket a tábor végére egy „családdá”. A záró szentmise után, ami egyben Szent Anna-napi búcsú is volt, azzal az érzéssel búcsúztunk egymástól, hogy sikerült megtapasztalnunk: a család és a közösség Isten ajándéka.

Marton Melinda

Meghívó

A Keresztény Értelmiségiek
Ceglédi Szervezetének szervezésében
Liszt Ferenc születésének
200. évére emlékezve
DR. BEDNARIK ANASZTÁZIA
VI. CEGLÉDI ÚJÉVI KONCERTJE
2012. január 8-án, vasárnap délután
5 órakor lesz
a Szent Kereszt Plébániatemplomban.
A koncertere a belépés ingyenes!

XVIII. Családkongresszus

2011. november 10-12-én rendezték meg Gödöllő-Máriabesnyőn immár 18. alkalommal a Családkongresszust Bíró László, a MKPK családreferens püspöke a Magyar Katolikus Családegyesület elnöke vezetésével. „NAGY TITOK EZ!” (Ef 5, 32) – volt a mottója a találkozóknak és a következő gondolattal hívott a Püspök atya minden érdeklődőt: „Ünnepeljük együtt a családot, tegyünk tanúságot arról, hogy a családban élni öröm és boldogság, és hirdessük, hogy a család a társadalom számára pótolhatatlan értékek forrása.” Mi is együtt töltekezhettünk, gondolkodhattunk, tapasztalatokat gyűjthettünk és oszthattunk meg az ország összes egyházmegyéjéből érkezett házaspárokkal, papokkal, családokért felelőséget érző és nekik segíteni akaró emberekkel. Nagyon jó előadásokat hallgathattunk többek között Ékes Ilona parlamenti képviselőasszonytól, dr. Hadi Ferenctől, Jávorka Lajos tiszakécskei plébánostól, Hortobágyiné dr. Nagy Ágnesztől a CSÉN program szakmai tanácsadójától, Márki Lászlótól, a NOE volt elnökétől. Tanulságos volt annak az öt, többgyermekes házaspárnak a tanúságtétele is, akik arról beszéltek, hogyan élnek meg családjukban a hitet. Az egyik előadásban elhangzott, hogy a család egy fához hasonlítható, melynek gyökeret kell verni, növekedni és gyümölcsöt hozni. A család a belegyökerezést a szentségek, a szent liturgia, a szentírás, az imádság és a böjt segítségével érheti el. Ezek azok az eszközök, melyek megalapozzák és megerősítik a családokat. A növekedésre szükség van testi, lelki, szellemi téren egyaránt. A cél, hogy teljes életet éljünk, azaz Krisztus és én együtt. Az embernek tudatosítani kell önmagában és családjában, hogy van Isten, szeret az Isten, küld és hazavár. Tanítani kell az életet, mely nem más, mint a megkezdett örök élet.

A család feladat, kötelesség, méltóság. Egy olyan intézmény, melynek társadalmi vetülete van. A társadalom épüléséhez járulunk hozzá az egészséges közösségek által. Amellett, hogy a család az emberi élet megalapozója, ugyanolyan fontos szerepet tölt be a keresztény élet terén is. A szülők nevelésének a hiánya alig pótolható. Ebben a felbolydult világban is szeretnének a gyer-

mekek szigorú szabályok szerint élni, csak nem tudják hogyan. Alapjában véve nem akarják a rosszat, de útmutatás hiányában próbálják az űrt betölteni talán olyan dolgokkal, melyek nem az épülésüket szolgálják.

A családon belül külön figyelni kell a házaspárra és a gyermekekre egyaránt. A házaspároknak szükségük van arra, hogy más, egymást szerető házaspárokat lássanak. Leleki, baráti, kölcsönösen egymást segítő közösség részének kell lenniük, mely megerősíti, építi és alakítja kapcsolatukat.

A gyermekeket illetően elhangzott, hogy a legnagyobb ajándék, amit a szülők nekik adhatnak, ha azt látják, hogy szüleik szeretik egymást. Ez sokkal nagyobb, mint az a szeretet, amit ők adhatnak gyermekeiknek. Sőt legnagyobb joguk, hogy egy édesanyjuk és egy édesapjuk legyen egy egész életen át. Az élet iránti nyitottság nélkül nincs házasság és nincs család.

Ez évben az adta a különleges aktualitást, hogy 12-én szombaton a család éve a Gödöllői Királyi Kastélyban zárult le a Családfesztivállal. A meghívott, előadó vendégek között volt többek között Réthelyi Miklós nemzeti erőforrás miniszter is.

A családokért tartott szentmise főcelebránsa dr. Erdő Péter bíboros, prímás, érsek volt. Beszédében hangzott el a következő gondolat: „A család a legkiszolgáltatottabb valósága életünknek. Ugyanakkor nélkülözhetetlen értékek forrása. Benne sajátítjuk el az egymást segítő emberi szeretet, a szolidaritás, a kultúra és gyakran a hit és az emberség legfőbb értékeit. A hívő ember a teremtő és megváltó Istentől várja az igazi segítséget a családok számára is. Emberi igyekezetünk önmagában aligha lesz elegendő.”

Lipóczki Erzsébet és Laci

Szabó T. Anna

Az ünnep azé, aki várja

*Az ünnep azé, aki várja,
aki magot szór ablakába,
és gyertya vár az asztalán.
A várók nem várnak hiába.
Egy angyal kopogott talán?*

*Szárnyuhogás az ablakon túl –
vigyázz! Kinézni nem szabad!
Künn az angyalhad térül-fordul,
egy pillanatra látszanak.*

*A karácsonyfát hozzák – hallod?
– egy koppanás, és leteszik.
Fényben úszik az üvegajtód,
s megint suhogás. Mi ez itt?*

*Zöld angyaltoll: egy kis fenyőág,
karácsonyszagú és meleg.
„Gyűjtsd meg a legutolsó gyertyát!”
Ez az angyali üzenet.*

*És be is mehatsz – vár az ünnep,
és minden zárt ajtót kitar.
A fa alatt angyalok ülnek –
az ünnep azé, aki vár.*

„Minden utamon Te vezettél...”

2011. augusztus 1-jével Menyhárt János atyát abonyi káplánnak nevezte ki Dr. Beer Miklós váci megyés püspök úr. János atya három évet töltött Cegléden papszentelése után. A ceglédi egyházközség szomorúan búcsúzott el tőle, ám mi, abonyi hívek nagyon örültünk az új káplán atyának. Három hónap elteltével az abonyi plébánián kerestem fel János atyát, hogy a Cegléden eltöltött időről beszéljünk

– *Levente atya irányításával kezdted meg a papi hivatásodat. Mi az, amit tőle tanultál?*

– Hálásan köszönöm neki, hogy megtanított emberséges lelkipásztornak lenni. A ceglédiek szemében sokszor megütözik az ő közvetlensége, vidámsága, dinamizmusa, de tudod, ettől csinálja jól. Megtanultam tőle, hogy nekem elsősorban nemcsak jó papnak kell lennem, hanem jó embernek is. Aki emberiségében nem jó, az nem lesz jó pap. A másik, amire megtanított, hogy tudni kell nagyvonalúnak lenni. Azon is sokan megütözik, hogy sokszor összejöveleteket rendez, találkoztatót szervez, de azért, mert nagyvonalúan tud odafordulni mások felé. Becsüljék meg az ilyen plébánost, mert aztán kapnak egy olyan papot, aki viszont nem nyit feljűk.

Megtanította azt is, hogy merjek nyitni, merjek családot megteremteni a plébánián, mint az egyházközség családját. Mellette jó volt megélni, hogy aki bement a plébániára, otthon érezhette magát, az hazajött, nem egy kimért, rideg hivatalba. Hálás vagyok az Istennek, hogy mindezt megtanulhattam tőle.

– *Azt mondják a ceglédi emberek, hogy nagyon zárkóztok. Nem sokmindekinek engednek betekintést az életükbe. Mi az, amit a ceglédi emberektől megtanultál?*

– Megtanítottak a negatívumok pozitívumaira. Tisztelet a kivételnek. Vannak nagyon jó emberek Cegléden, de gyakran tapasztalja meg az ember, hogy teszel valami jót, akkor nem hogy örülnének, hanem kritizálnak: „Igen tetted, de ezt lehetett volna úgy is, hogy...” Új-

ból mondom, tisztelet a kivételnek voltak nagyon jó tapasztalataim is!

Aztán amit még megtanultam a ceglédiektől? Amiről az elején beszélünk: zárkóztok, de én ne legyek ilyen! Emberi kapcsolatok mennek tönkre, ha az ember bezár, családok mennek tönkre. Nem szabad bezártnak lenni.

Nagyon hálás vagyok Magyar né Ilonka néninek, Szélyniné Marika néninek és Gazdagné Marika néninek, és még sokaknak. Megtanítottak arra, mit is jelent az önzetlen odaállás a másik ember mellé. Nem kegyeskedni kell, ahogy Zoli atya szokta mondani: „Nem hála istenkednünk kell.” Hanem odaállni a másik mellé és megkérdezni: Segíthetek valamiben? Mire van szükséged?

– *Mi az, amire biztosan emlékezni fogsz?*

– Mindig emlékezni fogok annak a pár embernek a jóságára, akik szeretettel és jóindulattal vettek körül.

– *Nagyon tetszett az, amikor itt Abonyban az első miséden*

azt mondtad: „Otthonról haza jöttem!” Hogyan értetted ezt?

– Nagyon érdekes ez! Képzeld én gyerekként vágytam erre: majd egyszer Abonyba pap leszek. Mikor felszenteltek pappá, akkor titokban nagyon bennem élt a remény, hogy most Abonyba helyeznek. Nem Abonyba helyeztek, de ennek így kellett lennie. Amikor mentem haza Zagyvarékasra, erre jöttem keresztül. Még a dispozió előtt is mondtam egy barátomnak: „Te, egyszer én itt papként fogok szolgálni.” Mikor megkaptam a dispoziókat, hogy augusztus 1-jével püspök atya engem ide helyez, akkor teljesült az álmom. Isten mégis megadja az embernek, amire vágyik.

– *Sokan szerettek téged Cegléden. Ez megmutatkozik abban is, hogy a 9 órás miséken mindig van egy-két ceglédi ember.*

– Igen. Emberek ahhoz a paphoz, aki számukra Krisztust adja, ahhoz kötődnek. Nekem mindig öröm volt látni, hogy Leventéhez is jöttek Vácról, Verőcéről. Mert tudtam, hogy ő ott valamit jól csinált. Az a pap, aki hitelesen próbálja élni az életét Jézussal, az vonzó ember lesz.

– *Milyen terveid vannak? Mi az, amit meg szeretnél valósítani itt Abonyban?*

– Abony egy olyan hely, ahol nem a papnak kell megkeresni híveket, hanem a papot keresik meg a hívek. Ez azonban nagy különbség Cegléd és Abony közt. Cegléden a papnak kell menni a hívek után.

Nagyon nagy álmom, egy Karizmatikus közösséget kialakítani Abonyban, hogy élő közössége legyen itt Jézusnak.

– *Mi az, amit üzenél a ceglédieknél?*

– Becsüljék meg a papjaikat! Igaz az a mondás, hogy akkor értékelünk valakit, amikor már nincs. Én azt mondom, akkor értékeljék, amikor még ott van!

M.B.M

„Elég neked az én kegyelmem” (2Kor 12,9)

A fenti idézet Krizsán Zoltán atya papszentelési jelmondata volt. Tavaly már nálunk töltött fél évet diakónusi gyakorlaton, s most újmisési papként ez lett első szolgálati helye. Őt kérdeztem hivatása, szolgálata, mindennapjai felől.

– Mikor jutott eszébe először, hogy pap legyen?

– Gyermekkoromban.

– Van-e a szentek között példaképe?

– Szent Péter apostol. Az életéről keveset tudunk, de a személyisége nagyon szépen megjelenik az evangéliumokban. Péter apostol személyiségében tetszik, hogy tud lelkes lenni. Tud sírni, be tudja ismerni, hogy a Mester nélkül nem megy semmire.

A másik, akit kiemelnek a szentek közül, Kalazanci Szent József a piarista rend alapítója. Számomra sokat jelent a következő mondása: „Ha egész szívedet nem adtad oda Krisztusnak, nem adtál neki semmit.”

– A piarista iskola mennyiben határozta meg a hivatását?

– Serkentett. Megtanultuk a pontosságot, precizitást, becsületességet, gerincességet. Hogy lehet egy magyar fiatal jó magyar, aki felelősen tud a saját egyházközösségében élni. Ebben a négy évben derült ki számomra, hogy az Úristen hová hív. Tanáraink között is voltak példaképeim, akikre feltekinttem.

– Van-e az élő papok között példaképe?

– Van. Miben? Hitelessége. Olyan a papi élete, amelyről látszódik, hogy Istennek átadta magát, és éli azt, amit hirdet.

– Milyen papnak szeretné látni magát az aranymiséjén?

– Derűsnek. Megmaradni derűsnek, amilyen most is vagyok. Nyilván kell még fejlődni sok mindenben, de vannak olyan alapdolgok, amelyek az ember személyiségéhez tartoznak és

nem baj, ha megmaradnak addig. Olyan embernek, aki 50 évi papság után is rá tud csodálkozni Istenre. Tud örülni, tud nevetni, nem keseredik meg, de nyilván ez a hívektől is függ.

– A papi szolgálat külörféle területei közül melyik áll Önhez legközelebb?

– A liturgia végzése és az igehirdetés. A liturgiában válik kézzelfoghatóvá a pap és Isten kapcsolata. Lehet szent vagy bűnös egy pap, de a liturgián belül akkor is jelen van Jézus, és ennek kell a papi élet középpontjában állnia. Ez a kiapadhatatlan kút, amelyből a pap táplálkozik. A pap hitével összefügg, mert a liturgia nem más, mint a hitünk lecsapódása. Amit vallunk, azt ott ünnepeljük, ott találkozunk Istennel és egymással. A liturgikus cselekmények: a szentmise és a zsolozsma. Mindkettőt naponta igyekszem ünnepelni, elvégezni.

– Ha választhatna, hogy melyik korban élne, akkor melyiket választaná és miért?

– Maradnék ebben. Sokszor megkísért bennünket a gondolat, hogy mi lenne, ha ekkor vagy akkor élnénk – akár az ókeresztény korig is visszamenve. Egyik kor sem volt könnyebb vagy nehezebb, mint ma. A barokk kornak is megvoltak a maga problémái, amelyekre a keresztény embernek válaszolnia kellett és megoldást kellett találnia.

Itt inkább az a kérdés, hogy hogyan tudnék Istennek tetsző életet élni. Fölismerem-e a modernkor problémáit, próbálok-e megoldást találni rájuk és a saját élethelyzetemben, közösségemben, családomban próbálok-e rajta javítani.

– Mit látunk legfőbb kihívásának, kihívásainak Magyarországon?

– Egy posztkommunista országban élünk, olyan közegben, amelyet nagymértékben megha-

tározott a marxista ideológia s ennek a táptalajára lett beleültetve a mai liberális szemlélet. A ma élő emberre leselkedő nagy kísértés az, hogy objektív törvényt nem ismer el, sőt ő maga akar lenni az objektív törvény, saját magát akarja megtenni mércének. Ennek eredménye, hogy egy teljesen szétesett, deformált életet fog élni. A mai ember nem vallástalan, hanem hitetlen. Mindenkinek van valamilyen vallása. Itt a pénztől, a gazdagságtól az egészségig, a szexszimbólumig minden előjöhet.

A mai ember alapvetően reménytelen. Reménytelen a saját jövőjét illetően, s egy reményvesztett, bizalmatlan embernek nehéz hirdetni az evangéliumot, mert magát a remény evangéliumát próbáljuk hirdetni.

Abban a korban, amikor a házasságok több mint fele válással végződik, nehéz beszélni a családról. Abban a korban, amikor maga a szexualitás bálványá, istenné lett, nehéz beszélni házastársi hűségről, s amikor a társadalom legalapvetőbb sejtjét éri ilyen fokú támadás, akkor egy ország, egy társadalom halálra van ítélve.

Azt látom, hogy sok ember ölbe tett kézzel várja a sült galambot, hogy majd segítenek rajta, de ezért nem tesz semmit. A középkori teológiának van egy nagyon jó kifejezése: „Gratia supponit naturam.” „A kegyelem a természetesre épít”. Kicsit átfordítva magyar nyelvre: „Segíts magadon és az Isten is megsegít!” A latin mondat értelme, hogy az Isten az emberi adottságokhoz adja a kegyelmét, azokat használja fel. Először legyek ember, utána legyek jó ember és utána keresztény ember. Magyarországnak és Európának nézeteim szerint akkor van jövője, ha ebből az állatásból, amiben Európa-szerte élünk, visszatalálunk a keresztény gyökereinkhez, fel tudjuk fedezni Krisztust, tudunk elkötelezett életet élni, van erkölcsi

tartásunk, van konkrét célunk és ez a konkrét cél nem más, mint az örök üdvösség. Egy hitetlen ember lehet, hogy mindezeket megmosolyogná, de ma a világban és Európában nemcsak gazdasági válság van, hanem erkölcsi is. Alapvető értékeket – nemzeti vagy emberi – kérdőjeleznek meg, mint például a család, a házasság szentsége, amely egy férfi és egy nő között képzelhető el, s ehelyett liberális politikai körökben, akár hazánkban, akár Európában olyanokkal állnak elő, hogy két azonos nemű kapcsolata is házasságnak minősül, egyenértékű a házassággal. Nyilván nincs arra elég idő, hogy az ember egy teljes kórképet állítson fel a mai társadalmi problémákról.

Összefoglalva azt lehet mondani, hogy nagy baj van, s ezt a bajt nekünk kell megoldani, itt és most. Nem kell várni senkire, ha mi nem segítünk magunkon, senki sem fog.

– *Mi lehet mindezekre a keresztény válaszunk?*

– Minket nem valami, hanem csak Valaki tehet boldoggá. Ez a Valaki a keresztény ember életében nem más, mint Krisztus. Engem nem fog boldoggá tenni az, hogy ha bármilyen L'Oreal vagy Nivea terméket használok, mert megérdemlem. Lehet Audi A8-som a garázsban, feszített víztükrű medencém az udvaron, szőke ciklon feleségem, csak éppen nem vagyok boldog. Szent Pál azt írja: „Reményre vagytok megváltva.” (Róm 8,24) A keresztény ember nem lébecol a világban. A keresztény embernek konkrét célja, életcélja van. Tudja, hogy mit miért tesz, kihez tartozik, hova tart. Ha hiszünk abban, hogy Krisztus személy szerint értem is meghalt és feltámadt, akkor a mi reményünket Krisztusba vetjük, s így életünk már összefügg Szent Pálnak a hit-remény-szeretetről mondott himnuszával az 1Kor 13-ból. A hit, amely által megismerjük az önmagát kinyilatkoztató Istent, a remény az, hogy

amit megismertünk, azt el fogjuk érni, a szeretet pedig nem más, mint ami összefoglalja az egészet, s ahogyan élünk. A keresztény ember reménykedő ember, bízó ember; kidobják az ajtón visszajön az ablakon. Ha a hitünket és a reményünket elveszítjük, akkor halott emberek vagyunk.

– *Itt volt diakónusi gyakorlaton. Miben más most papként itt lenni?*

– Diakónusként annyiban volt más, hogy nem tudtam, hogy visszajövök ide. Gyakorlaton voltam, csak fél évig s bármit tettem, egyik oldalról a plébánosom, Levente atya védett, másik oldalon a szeminárium. Nem volt olyan sok feladatom, inkább csak beleláltam egy plébánia életébe. Káplánként bővült a feladatkör. Olyan nagy változás azonban nem történt.

– *Milyen örömei vannak a jelenlegi helyzetében, papi életében?*

– Öröm, ha valakinek tudok valamiben segíteni, öröm, ha látom a másik örömét, elégedettségét, az, hogy egy csetlő-botló beszédemmel az Úristenhez tudtam vezetni valakit. Öröm az, hogy látok – sajnos nem sok ilyen – lelkes és derűs embert.

– *Mi okoz nehézséget a jelenlegi helyzetében, papi életében?*

– Nehézséget okoz, ha az emberek érdektelenek, zárkóztak, közömbösek. Nehézséget okoz

az, hogy „bűn nevetni és örülni”. A szemináriumban arra készítették fel bennünket, hogy hány közösséget kell segíteni, vezetni, hétköznapi beszédekre, vasárnapokra kell készülni. Ehhez képest egy reggeli misén van 6-7 ember, s egy meghirdetett felnőtt, vagy ifjúsági foglalkozásra sem jönnek el többen.

– *Mi a kedvenc szentírási része, helye?*

– 2Kor 12,9 „Elég neked az én kegyelmem.” Ez az újmisé jelmondatom is. Ezt a hivatást, amire az Úristen kiválasztja az embert, csak az Isten kegyelmével lehet végezni. Lehet lötyögni, lehet különféle pótszereket keresni, de mindez csak ideig-óráig működik. Krisztus kegyelme nélkül az ember nem lehet pap és nem maradhat meg. Ha ezt a kegyelmi forrást nem találja meg, akkor nyúl a pótszereihez (pénz, hatalom, ismeretségek stb.), menedzser, vállalati feeling, de ez már nem pap.

– *Miből áll egy átlagos napja, napirendje?*

– Amikor én misézek, reggel fél 6-kor kelek, 6-1/4 7-től zsolozsmázom, szentmise, reggeli és utána a hivatali dolgokkal foglalkozom (tanítás, temetések, órákra, beszédre készülök). Ez a délelőtt. 12:30-kor ebéd. Ebéd után, ha tehetem pihenésként valamelyik hangszeremen játszom. (klarinét, trombita, szaxofon) vagy egyszerűen átmegyek a templomba orgonálni. Ez a délután. De van, amikor ez elmarad, mert temetés van vagy más elfoglaltság. Este 6 óra körül vacsora, zsolozsma, hírek, olvasás... 10 órakor lámpaoltás. Igyekszem megtartani a szemináriumi életformánkat. Megvan a tanulás, a munka, rekreáció és az imádság ideje.

– *Utolsó kérdés: Jól érzi itt magát?*

– Igen.

– *Köszönöm a beszélgetést, és kívánom, hogy mindennap derűs papként állhasson az Úr elé, s szolgálhassa Isten népét!*

Volterné Anikó

Csukás István:

Szegények királya lettél

Ha behunyom a szemem, hipp-hopp, utazok az időben vissza, ismerős utakon suhanok, s már ott állok a kapunkban, Kossuth utca 30. Lenyomom a kilincset, vidám orral szimatolok: sü! a kalács, sü! a hús! Mert utaztam akkor is, gyerekkoromban, haza karácsonykor az iskolából. Vonatról vonatra szálltunk át, kis vonatról nagy vonatra, Tarhostól Csabáig, Szajoltól Kisújszállásig. Egyre fogyó társasággal, el-elhagyogatva a közbeeső állomásokon a barátokat. Az utazás izgalmá keveredett az ünnepével, a gyerekkor határán egyensúlyoztam, mert az utazás olyan felnöttek dolog volt, de a karácsonyt még gyermeki szívvel csodáltam.

Áhítatom, sóvárgásom gyermeki volt és teljes, ajándéknak számított a hazaérkezés, a betoppanás, a sü! kalács illata és anyám öröme! Nem tudom, milyen volt a gazdagok karácsonya, ma sem nagyon érdekel. Csak azt tudom, hogy milyen volt a szegényeké.

Én úgy éreztem, s ma is úgy érzem derűsen, hogy tökéletes volt. A legtöbbet kaptuk, adtuk: a szeretetet! Hogy is mondjam, hogy érthető legyen? Mi gyerekek a szegénységet természetesnek fogtuk fel, abban élünk, és nem nagyon éreztük, hogy más is lehetne. Cipőnk-ruhánk volt, ha néha foltozott is, ettünk is, mint más, hiszen körülöttünk mindenki szegény volt. De a világunk egyáltalán nem volt csonka vagy szűkös, hiszen minden más egyebünk megvolt: a szívünk, az eszünk, a kedélyünk! Talán egy picit elevebb, mohóbb is, talán egy picit jobban örültünk mindennek. S volt, amiből többet kaptunk, ami kimeríthetetlen bőségben áradt felénk: a szeretet! Mert talán mégiscsak van igazság a földön, hogy a szeretet pótolni tudja a hiányzó kincseket.

Este volt már, mikor megérkeztem. Óvatosan csuktam be a kaput, s bekopogtam a világító konyhaajtón. Öcsém vigyorogva nyitotta ki, s rám kacsintott: „Láttam a karácsonyfát!” Anyám a tepsit húzta ki éppen, gyorsan feltette a tűzhelyre, s hozzám szaladt. Ölegetett, csókolgatott. Befele kiabált a szobába, ahol apám díszítette a karácsonyfát: „Gyere ki! Gyere ki! Megjött!” Apám kidugta a fejét az ajtón, s ritka mosolya egyikét villantotta rám. „Hát megjött a Jézuska? Vagy csak a követe?”

Leraktam a sarokba a fonott fűzfa koffert, amiben a mosnivalókat hoztam. Majd a konyha közepére álltam, s mikor megint mindenki rám figyelt, elővettem a zsebemből az ajándékot. Egy szép nagy tobozt a tarhosi grófi park fenyőfájáról. Mikor kellően mindenki megcsodálta, átnyújtottam apámnak. Apám ünnepélyes arccal átvette, forgatgatta, nézegette, még a fél szemét is becsukta hunyorítva, mint egy műértő, aki egy ritka ékszerszert vizsgál. „Éppen jó lesz! – mondta. – Ettől majd azt hiszi a karácsonyfa is, hogy fenyőből van!” S bevitte a szobába a tobozt, s

rákötözte a citrusgallyakból eszkbált karácsonyfára.

Izgatottan vacsoráztunk, fél szemmel állandóan a szoba felé pislogva. Apám mosolygott türelmetlenségünkön, szántsándékkal húzta az időt, lassan evett-ivott, s kínálgatott minket is: „Na, még ezt a falatot! Ezt is kóstoljátok meg! Ma kivetjük a hasunkat a jóból.”

Aztán ő se bírta tovább. Felállt, s hangosan mondta: „Megjött a Jézuska!”

Betódultunk a szobába, meggyújtottuk a gyertyákat. Megcsodáltuk a házilag főzött szaloncukrokat, amelyeket szépen cifrázott-kivágott papírba csomagolt anyám. Megbámultuk az ezüstre festett, gyufaszálpöcökkel megtűzött diókat. S úgy néztük a piros almákat, mintha sose láttunk volna olyat. A toboz elöl lógott, főhelyen, cérnaszálon. Következett az ajándékosztás: mi, gyerekek, egy-egy nadrágszíjat kaptunk. Bőrből van! – hívta fel a figyelmünket apám. A szomszéd szíjgyártó készítette, a mi méretünkre. Rögtön a derekunkra kötöttük, s úgy álltunk a fa mellé s elénekeltük a karácsonyi éneket. Először a „Mennyből az angyalt”. Utána, apám unszolására, hogy halljuk, mit tanultál a zeneiskolában, egyedül énekeltem: „Kirje, kirje kisdededcske, betlehem-i gyermekecske. Úgy hallottuk, megszületél, szegények királya lettél!”

Apám bólogatott: „Kirjük bizony nagyon, hogy eljöjjön!”

Csorba Győző:

Ünnep előtt

*Csak lassan múljék sok időm legyen
fölkészülni: maga a készülődés
az is jó s készen lenni jó ugyancsak
Évente több a vendég messziről
s közelről egyaránt illik tanulnom
hogy valóban tisztességgel fogadjam a társaságot
Nem csekély dolog
hogy gyerekcsapatoktól vénekig
annyian érkeznek nem is tudom
élők-e még mind mert mind élni látszik
mind jókedvű és jóakarátú
az ünnep örömétől csillogó
Csak lassan múljék hisz jobb is talán
a várás mint a beteljesülés
Advent... Ó mennyi holmimat kinőttem
s ledobtam – ezt még nem sőt még nem is
kényelmetlen... Érzélgősség? öregkor?
Fehér a kert áldom fehér a város
áldom s elindulok titokzatos
ösvényeken (kint? bent? milyen irányban?)
jutok melegbe fenyőszagba gyertya-
fénybe s remélt ajándékokhoz is
Fehér a kert a város is fehér
s elindulnak szintén felém seregben
lábak és tárgyak advent nem tudok
semmit de mindent könnyen elhiszek:
kell a meglepetés kell kell az ünnep*

Kovács András Ferenc:

Betlehemes

*Ejha, itt van, itt karácsony!
Jön, benéz kopott farácson,
s fényesedni kezd a pajta!*

*Már elég a gyáva gyászból,
tündökölhet árva jászol –
Isten is, ha úgy akarja.*

*Szalma közt fölsír a gyermek,
anyja tűnt mosolyba ernyed,
csügg az édesapja rajta.*

*Csordapásztorok csudálják,
ráteríti egy subáját –
s gyűlnek is köré karajba...*

*Ejha, csöpp az Üdvözítő!
Jaj, hogy áld meg, üdvözít ő
minden embert, bármi fajta!*

*S hogy ne légyen álma bánat –
bárányt hoznak s pálmaágot,
mit kezök mezőn szakajta...*

*Három perzsa bölcs királyul
érkezik, s elébe járul,
hogy paláستtal bétakarja!*

*Gáspár, Menyhárt s Boldizsár is
térdre hull hódolni máris –
Isten is, ha úgy akarja.*

*Ejha, itt van, itt karácsony!
Égi csillag gyúl parázson,
s fényt ragyog, szór szét a pajta!*

Erhart Kaestner:

Mire való a csönd?

A magányosan élő szerzetes remetéhez egyszer emberek jöttek. Megkérdezték tőle: – Mire való, hogy életed nagy részét itt töltöd el csöndben és magányban?

A remete éppen azzal foglalatzkodott, hogy vizet mert egy ciszternából, az esővíz összegyűjtésére

szolgáló mély kútból. Fölfigyelt a kérdésre, s munka közben odaszólt a látogatóknak: – Nézzetek bele a ciszternába! Mit láttok?

Az emberek kíváncsian körülvették a szerzetest, és próbáltak beletekinteni a mély kútba: Nem látunk semmit –

Keresztes Szent János:

Kilencedik románc

A születésről

Eljött már ideje annak,
hogy a Gyerme megszülessen,
mint az ifjú nászi ágyból
bontakozva megjelenjen.
Menyasszonyát átkarolja,
karjai közt tartsa híven,
Ő, kit Mária jászolába
fektetett, a Gyerme Isten.
Istállóban, állatok közt,
szalmaágyon megpihenjen,
emberek éneke szóljon,
angyalok kardala zengjen,
eljegyzésüket megülni,
örömnep kerekedjen.
Jászolában forgolódik,
sírdogál a Gyerme Isten,
véle ékes a menyasszony,
Őt hozta, hogy ünnepeljen.
Mária ámulva nézi,
színét változtatja minden:
Istenben az ember sír fel,
emberben örül az Isten,
ami egynek s másikának
oly szokatlan, ismeretlen.

(fordította: Takács Zsuzsa)

Keresztes Szent János (San Juan de la Cruz) (1542. június 24.–1591. december 14.) spanyol katolikus misztikus teológus, kármelita szerzetes, az egyik legjelentősebb kora újkorai szent (1726-tól), a barokk misztika meghatározó alakja. Elmélkedő-teológiai-önéletrajzi jellegű (lelkiségi) írásait sokszor idézik modern katolikus gondolkodók is, főleg mióta XI. Pius pápa 1926-ban egyháztanítónak jelentette ki. Mindemellett híres szerzetes költő, a Katolikus Egyház belső reformátora. Avilai Szent Terézszel együtt a kármelita rend megújításán tevékenykedett. Íróként legjelentősebb kora spanyol irodalmában, főként Istenhez íródott rajongó versei ismertek, melyben ezt az érzés a szerelemhez hasonlítja.

mondták kisvártatva. A remete abbahagyta a vízmerítést, pár pillanatnyi csöndet tartott. A látogatók feszülten figyeltek rá, mozdulni sem mertek: – Most nézzetek bele a kútba egyenként, csöndesen. Mit láttok?

A látogatók érdeklődéssel hajoltak egyen-

ként a kút fölé, s felkiáltottak: – Saját arcunkat látjuk a kútban!

– Bizony, amíg zavartam a vizet – mondta a remete –, nem láttatok semmit. De a csöndben és a nyugalomban megismeritek önmagatokat. A látogatók megértették a remete tanítását.

Bálint Sándor:

Karácsony böjtje

(részletek)

Karácsony böjtje (december 24), másként Ádám-Éva napja, két ünnepi mozzanatot foglal magában, amelyet az Egyház liturgikus körütekintéssel kapcsolt össze. Egyrészt bibliai összüléinknek, Ádámnak és Évának nevenapja, emlékezete: a karácsonyi misztériumjáték és ünnepi szimbolika forrása. Másfelől az Ószövetség megváltatlan világából, Ádám és Éva örökségéből az új Ádám fogadására, egyúttal a halott természet életre ígzésére, a kezdődő új esztendőre, továbbá az emberi megújulásra való előkészület, vigília: archaikus emberi követelményei szerint, de szakrális-liturgikus értelemben is.

Karácsony böjtjén gondosan rendbeteszik, kitakarítják a házat, udvart, a jószág helyét is, hiszen vendéget várnak, a világra születő Kisdedet, de most fordulnak az új esztendőbe is. Mindennek a helyén, otthon kell lennie. A kikölcsönzött tárgyakat legalább erre a napra sokfelé hazakérik. Mint Tófej göcseji faluban mondják: nehogy „megboszorkányozzák”.

Nem adnak, nem kérnek kölcsönt. Nem örülnek a látogatónak, csak a köszöntőket: pásztorokat, gyerekeket fogadják szívesen. Háromszékben a készülődést így jelentik:

*Tizenkét kapuláb gyöngyből van kiverve,
Az Úr Jézus széke közből van helyezve
Az isten az embert annyira szerette,
Szerelmes szent fiát hogy földre küldötte,
Hideg istállóba, jászolba fektette.
Oh emberi nemzet indulj igazságra,
Mert eljött a Krisztus szegény szállásodra.
Tisztítsd ki házadat, hívd be őtet oda,
Hogy vigye lelkedet boldog mennyországba.*

Egész nap folyik az ünnepi előkészület: sütés-főzés, a karácsonyi asztal és az ajándékok elrendezése, a jószág ellátása, egyes vidékeken a hajlék „fölszentelése”.

Bálint Sándor (1904-1980) néprajzkutató és művészettörténész, „a legszögedibb szögedi”, a 20. századi magyar néprajz és folklórisztika egyik legnagyobb alakja, rövid ideig nemzetgyűlési képviselő. Fő kutatási területei az Alföld néprajza, vallási néphagyományok és Szeged néprajza voltak. A katolikus egyház kezdeményezte a boldoggá avatását.

Ovis hittan Cegléden

Október 1-től elkezdődtek az óvodákban a hittan foglalkozások. Nagy örömről szolgál, hogy egyre több gyermeket íratnak be a szülők. Ezeket a foglalkozásokat heti egy alkalommal tartjuk a közép- és nagycsoportos óvodások számára.

Olyan foglalkozásokat tartunk a gyerekeknek, melyek a vallásos és erkölcsi nevelésüket segítik. Ebben a korban próbáljuk kialakítani a gyermekekben az erkölcsi tulaj-

donságok fontosságát, (mint az együttérzés, segítségadás, vigasztalás, bocsánatkérés, igazmondás). A gyerekek a bibliai történeteket, a teremtéstörténet mozzanatait, a karácsonyi és húsvéti ünnepkörhöz kapcsolódó történeteket, valamint Jézus csodáit ismerhetik meg. Célunk az óvodás kor végére egy olyan szerető istenkép kialakítása a gyermekekben, amely a későbbi életükben biztos támaszuk lehet. Akihez mindig bizalommal

fordulhatnak, mert megértésre, elfogadásra, szeretetre találnak.

Természetesen, aki még nem íratta be gyermekét ovis hittanra, az megteheti egy jelentkező lap kitöltésével, amit kérhetnek: az óvónőktől, illetve minket hitoktatókat is megkereshetnek. (Marton Melinda, Mészárosné B. Melinda)

Cegléden az alábbi óvodákban van hittan foglalkozás: Pesti úti, Szép utcai, Malom téri, Eötvös téri, Széchenyi úti, Fűtőház úti, Deák téri, Kőrösi úti, Református óvodák, és a Katolikus óvoda.

*„Megtanultam tisztelni az ünnepeket.
Az ünnep Isten ajándéka, más, mint a többi nap,
s arra való, hogy hétköznapi mivoltunkból kivetkőzödve
tiszteljük önmagunkban az embert...”*

*Az ünnep önmagunk fölemelése.
Tiszta ünnepi ruhában és tiszta ünnepi gondolatokkal
lehet csak ünnepelni,
felülemelkedve a hétköznapi apró küzdelmeinken.
Csak az ünneplőbe öltözött ünneplő ember tudja megérteni
annak a kijelentésnek a nagyságát,
hogy Isten az embert saját képére teremtette.”*

Karácsony készül emberek! Súroljátok fel lelketeket, csillogtassatok kedvesek, legyetek újra gyerekek, hogy emberek lehessetek!

(Wass Albert)

Korompay Tibor élete

Egy igaz ember centenáriumán

DR. KOROMPAY TIBOR
pápai kamarás, címzetes apát,
nyugalmozott ceglédi plébános,
piarista konfráter

(Budapest, 1911. július 3. Vác, 1995. június 7.)
Korompay (Klekkner) Tibor 1911. július 3-án született Budapesten, de a családja és ő maga is valójában Alagról származott, ugyanis édesapja, dr. Klekkner Mihály ott volt ügyvéd. A fiatalembert az Isten szolgálatának gondolata nagyon hamar megérintette. Már 12 évesen a piaristák váci kisszemináriumába került, ahol befejezte a középiskolát és 1929-ben leérettségizett. Kispapnak a váci Egyházmegyei Szemináriumba került, majd Hanauer István megyéspüspök a Központi Szemináriumba irányította a tanulmányainak folytatására. 1934. június 15-én Vácon szentelték áldozópappá. A kiváló képességű fiatal pap tanulmányait a bécsi Pázmáneumban (ahol 1971-1975 között Mindszenty is lakott) folytatta, majd 1936-ban a jezsuitáknál doktori címet szerzett.

Hazatérve először Mezőtúron (1934-1937), majd 3 évig Csongrádon volt hitoktató a gimnáziumban (1937-1939). Nagy szerepe volt a csongrádi kisszeminárium létrehozásában. 1939-ben Vácra kísért el seminaristákat, s Hanauer püspök már 1939 karácsonyán „udvari szolgálatra” hívta be, püspöki titkár lett. 1942-ben azonban a megyéspüspöke elhunyt, Kovács Vince ideiglenes kormányzósága alatt, majd Pétery József püspökké szentelése és a megyéspüspöki székbe kerülése után – a szolgálata is megmaradt.

A váci két évtizednyi idő számára mozgalmas és változatos volt. Először püspöki titkárként, majd teológiai tanárként dolgozott, később kisszemináriumi igazgató is lett, 1951 és 1955 között irodaigazgatónak nevezték ki. A háborús évek elég nyugodtan teltek, de amikor híre jött, hogy közeleg a Vörös Hadsereg – és a katonai atrocitásokról is tudósítások voltak, megnyitották a püspöki palota pincéjét, kétezer ember talált itt menedéket. Ezekben az években Vaszary Mihály volt az irodaigazgató, Oetter György az alkancellár, de a „befolyásos, nagytekintélyű püspöki bizalmi ember” Korompay Tibor maradt. 1945-ben püspöki tanácsosnak nevezték ki, majd 1946-ban a pápai kamarás címet is megkapta.

A politikai fordulat évében (1948) sajnos a katolikus egyház esetében is „fokozódott a helyzet”. Oetter György irodaigazgatót, Brusznai József teológiai tanárt és Széli Kálmán prelátust 1950. augusztus 6-án letartóztatták, Széli a kistarcsai internáló táborban halt meg, két társa 1953-ban szabadult. A bűnük mindössze annyi volt, hogy odaadó munkatársai voltak a Mindszenty József bíboros-prímás (akkor már hercegprímás!) pártján álló püspököknek...

Pétery József, mivel nem kötött politikai alkut, kompromisszumot a rendszerrel, ezért hivatalából elmozdították és Hejcére internálták. Oda, amelynek határában néhány éve egy szlovák katonai utasszállító gép zuhant le. A megyéspüspök – Korompay Tibor elmondása alapján – nem volt naiv és félnék ember: a püspöki székhelyről való eltávolítása előtt például ÁVÓS katonákat megtevesztve, csellel jutott be Mindszenty bíboros-prímáshoz Esztergomba.

Kovács Vince püspök kormányzása idején nagyon furcsa helyzet állt elő; a püspök ugyan nem hódolt be, de az „aula” a békepapok gyülekezete lett. Egyszer nevetek sorolt nekem Tibor atya (fedje homály a névsort!), mégsem beszélt elítélően az illető személyekről: a felebaráti szeretetet nem mondta, hanem gyakorolta. Csömösz Gáspárok, Mag Bélák, Mihácz Józsefek és sokan mások általában valamiféle politikai vagy személyes tárgyú zsarolás után kerültek e dicstelen mozgalmi szervezetbe. Egyszer azonban Kovács Vince kérésére Korompay Tibor is elment egy békegyűlésre, s ekkor saját szemével láthatta, hogy a békepapságot csak néhányan vállalták meggyőződésből, többen inkább taktikáztak, simultak – bár sokaknak mégis csak ráment a becsülete, némelyeknek az egészsége és az élete is...

Korompay atya szilárdsága szálla volt a hatalom szemében, közölték is Kovács Vincével, helyezze el (1955-ben) a püspöki hivatalból. (A „bajuszos püspökök” döntöttek...) Így Vácra Tiszakécskére, majd Nagykőrösre került káplánnak (1955-1956-ban); itt élte meg a forradalom kitérését. Mozdult, mert tudta, a munkája félbe maradt Vácon.

Nagykőrösről egy fejeskáposztát szállító terherautóval ment Budapestre, innen tovább, meg sem állt Vácig, ahová hamarosan visszatért Pétery

püspök is Hejcééről. 1957 tavaszán letartóztatták Petróczi Sándor irodaigazgatóval együtt, a „begyűjtendők csoportjába” került. Március 10-én paptársaival együtt már a Gyűjtőfogház „vendégszeretetét” élvezte. A puhító kihallgatások nagy intenzitással folytak, hol fenyegetéssel, hol a kecségetéssel próbált a hatalom aljas taktikázásában „információkat” szerezni (főleg az egymásra vallást kedvelték a pribékek).

A megpuhítás legtöbbször nem járt sikerrel, pedig hazug hírekkel egymás ellen is próbálták a nyomozók a cellatársakat kijátszani, volt taktikai lehetőségük épp elég, hiszen 12 főt zsúfoltak egy cellába...

A kiszabadulása után Korompay atya diszpozíciót kapott (jelszó: minél távolabb Váctól!) Örkényben lett káplán (1958-1961). Szerencsére jól kijöttek a plébánossal, a közös sétáik során Tibor atya füttyökkel a gyíkokat magához édesgette, majdnem úgy, ahogy Assisi szent Ferenc beszélgetett a madarakkal. A hatalom urai erre úgy vélték, „megzakkant” az a pap... 1960-ban előreléphetett, a nógrádi Héhalom plébánosa lett (1961-1963).

Ez a palóc falu nem akármilyen hitbuzgó településnek számított, hiszen 13 papot és 20 apácát adott az egyháznak! Korompay Tibor meg újjáépítette a falu rozszant templomát.

Négy évet töltött ezután Üllőn (1963-1968) plébánosként, majd egy nagyon nehéz időben – Cegléd Ó-plébániája élére nevezte ki (1968-1995)

a megyéspüspök, ahonnan 17 év múltán vonult nyugállományba, s tért vissza Vádra, ahol a Fehérek templomában tovább tevékenykedett (1985-1995). A ceglédi évek a város hitélete és javainak gyarapodása (Magyarok Nagyasszonya kápolna megépülése, a csemői Kisboldogasszony kápolna megújulása) szempontjából arany korszak volt – a hatalom akarva sem tudott belekötöni...

Épp Cegléden eltelt tehát úgy egy nagyon markáns, nyílt és becsületes ember papi élete, hogy az érdeimei, és munkássága nem hozta meg azt számára, amit oly sokan minden eszközzel elérni próbálnak, ti. a püspöki címet. Őt ez nem zavarta! De Őt még korábban a lehetőség felkínálása sem ingatta meg, bármilyen magas pozíciójú „bajuszos” ember is duruzsolt neki.

Száma hivatási alapelve sosem változott: „Te, pap vagy mindörökké.” Sokkal inkább szeretetteljes, a nyájáért élő pap akart lenni, semmint önmagával meghasonlott főpap. Nagy ajándék volt Ő Cegléd népének, amikor a Szent Kereszt Templom és az Ó-plébánia vezetője lehetett.

Dr. Korompay Tibor pápai kamarás, c. apát, ny. ceglédi plébános, piarista confráter 1995. június 7-én Vácon hunyt el, temetésén nagyon sok ceglédi is jelen volt. Biztosan állíthatjuk, hogy a hívek azóta sem felejtették el szent emberüket, sőt eszményképüké is vált.

ESDÉ

Egyházközségi zarándoklatok, kirándulások

Egyházközségünk ebben az évben is bővelkedett zarándoklatokban, kirándulásokban.

A májusi római zarándokút felejthetetlen élmény volt a résztvevők számára, amiről hangulatos és pontos beszámolót olvashattunk a Tanítványban Tálás Zoli és Margó írásában.

Hittanosainknak, fiataljainknak a hittantáborokban, kerékpártúrán volt lehetőségük vidám együttlétre, játékra és közösségi élményeik bővítésére. Őszszel, október 6-8. között több mint negyvenen vehettünk részt Szlovákia szépségeiben gazdag tájainak, gyönyörű építészeti – nagyrészt

magyar történelemhez kapcsolódó – emlékeinek, templomainak meglátogatásában.

Kassán a Szent Erzsébet gótikus domban megcsodálhattuk a szárnyasoltárt, a templomában pedig II. Rákóczi Ferenc sírjánál imádkoztunk magyar hazánkért.

Ezután a Rodostó-házat, múzeumot látogattuk meg idegenvezetőnk Rózsika és Zoltán atya társaságában.

Lőcsén és Késmárkon megtekintettük történelmi nagyjainknak emlékhelyeit, a templomok páratlan szépségű szárnyasoltárait. Szepességben a várak és kastélyok is magyar történelmünk, múltunk

egy-egy eseményének, illetve történelmi személyének fontos állomásai voltak.

A szepesi vár, a lőcsei vár, majd Betlérén az Almásy grófok kastélya, Krasznahorka „büszke vára”, amelyekben végig sétálhattunk, végig csodálhattuk pompás műemlékeit, beszédes jeleit történelmünknek, felejthetetlenül szép emlékek maradnak.

A természet csodái, szépségei, a Magas-Tátra égbe nyúló csúcsai ámulattal és csodálattal töltik el a szemlélőt. Itt volt lehetőség a kristálytisza levegőben egy kellemes sétára a Csorbatónál.

A Teremő szép aján-

déka volt a második nap reggelén a hófehér köntösbe öltözött téli Tátra látványa. Az együtt töltött 3 nap szépségekben gazdag programja felejthetetlen élményekkel gazdagított minden résztvevőt. Szükségünk van arra, hogy közösségben éljünk, bármelyik korosztályhoz is tartozunk, mert ez egyházunk megmaradásának egyetlen útja.

Szükségünk van arra, hogy egymást megismerve nagyobb szeretettel forduljunk egyházközségünk minden tagja felé. Ezek a kirándulások, zarándoklatok elsősorban pontosan ezt a célt szolgálják.

Jézus! Újítsd meg Egyházadat és bennünket is!

Köszönjük, hogy arra hívsz, hogy Benned egyesülten, a te szent Egyházad, a Te papi néped legyünk. Add, hogy értékeljük az ajándékot, amelyet a papok személyében adsz nekünk, és add, hogy kihasználjuk a kegyelmeket, amelyekben papjaink szolgálata által részesedünk:

- hogy gyakran éljünk a szentmise és a szentégek kegyelmeivel,
- hogy életre váltsuk Igédet, amelyet ők közvetítenek,
- hogy vezetésük szolgálatával megvalósuljon közöttünk az a szeretet-egység, amelyért az utolsó vacsorán imádkoztál, és amelyből megismerhet Téged a világ.

Add, hogy vágyjunk Veled egyesülni megváltó áldozatodban, és életünk minden igenjében, különösen akkor, amikor a köztünk levő szeretetért kell áldozatot hoznunk.

Megváltó Jézus! Bocsásd meg, ha gyakran elfelejtjük, hogy nemcsak a felszentelt papok küldetése, hogy Rólad tanúságot tegyenek, hanem mindnyájunké is.

Hiszen mindnyájunkat arra hívtál, hogy a te papi néped, a te tanúid legyünk. Segíts úgy élnünk, hogy tudatosuljon plébániánk tagjaiban közös papi küldetésünk, és ebben ragyoghasson fel a szolgálati papság küldetésének titka.

Add, hogy minden gyermekünk és fiatalunk keresse és megtalálja azt a hivatást, amelyben téged szolgálhat!

És kérünk, hogy akiket közösségünkben kiválasztottál a szent papi szolgálatra, kövessék hívásodat! Ámen!

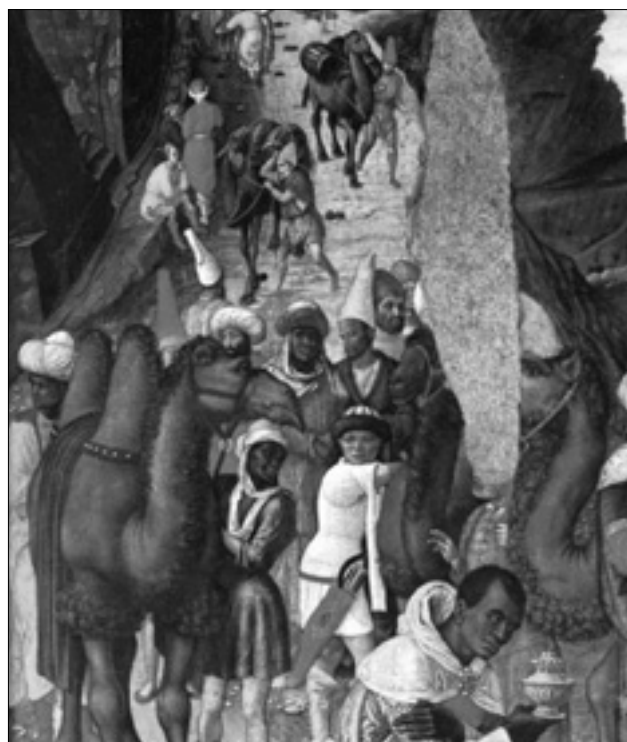
Közlemény a Ceglédi Római Katolikus Plébániától

Felhívjuk a Csengettyús és a Kálvária temetőben eltemetett elhunytak hozzátartozóit, hogy a gondozatlan, lejárt sírhelyek (melynek névsora hirdetés útján több éve ki van függesztve a temetőben) szíveskedjenek az újraváltásról gondoskodni, vagy nyilatkozattal hivatalosan lemondani. Amennyiben a sírhely nem kerül megváltásra, a vonatkozó 1999. Évi XLIII. törvény és a 145/1999/x.1. Korm. r. értelmében a temető-fenntartó tulajdonába kerül vissza és másnak eladhatóvá válik.

A sírhelyárak parcellánként változóak!
Cegléd, 2011. november 22.

Bokros Levente
mesterkanonok, plébános

Urunk, Istenünk, aki a föld minden gyermekének Atyja vagy, úgy jelensz meg előttünk, mint szilárd szikla az erős hullámverésben, akire mindenkor számíthatunk és építhetünk. A rohanó időben és a mulandó dolgok gyors változásai között Benned ismerjük fel azt a biztos, változatlan személyt, akire igazodhat az életünk. Segítsd a fiatalokat, hogy családi életük során szüntelenül bízzanak Benned, aki életük viharában, gondjaiban és nehézségeiben nem hagyod el őket. Add, hogy a házastársak a Te munkatársaid legyenek az élet továbbadásában és kibontakoztatásában!

Pio atya imája a szentmise előtt

Ó Mária, ki Anyja vagy a megtestesült Igének és nekünk is Édesanyánk vagy, itt vagyunk újra lábaid előtt, mialatt felvirrad egy új nap,

Istennek új, nagy ajándéka.

Kezedbe és szívedbe helyezzük életünket, hogy mindenünk a Tied legyen: értelmünk és akaratunk, testünk és lelkünk. Alakíts bennünk anyai szeretetteddel új életet, a Te Jézusod életét.

Ó Mennyei Királynője, a legkisebb értékű cselekedeteinket is támogasd anyai sugallataiddal, add, hogy a szent és szeplőtelen szentmise-áldozatban minden és mindegyik tettünk tiszta és Istennek tetsző legyen!

Ó Jóságos Anya, tégy minket szentekké, amint ezt tőlünk Jézus elvárja, és a Te Szíved vágyakozva folytonosan kéri! Ámen.

Életünk egyik legfontosabb döntése:

A házasság

Az életre szóló házasság két felnőtt ember legnagyobb története. Az, hogy hogyan írják ezt a történetet, a két szereplőn: a nőn és a férfin múlik. Plébániánk a családi élet szépségének felfedezése érdekében szeretné, ha az egyházi házasságra gondoló fiatalok a jegyesoktatás során olyan házaspárokkal ismerkednének meg, akik boldog, másokra figyelő és egymással ószinte kapcsolatban élnek.

Ezért minden évben találkozásokat kezdeményezünk a már házasságban élők és a házasságot kötni szándékozók között. Ezeket az alkalmakat a ceglédi katolikus családközösség tagjai segítik. Plébániánkon a házasság szentségére az esküvő előtt legalább fél évvel a plébániai irodában kell jelentkezni.

A jegyesoktatást egy személyes beszélgetés előzi meg, ehhez Levente atyával kell időpontot egyeztetni a plébániai irodán keresztül. (Cegléd, Kossuth tér 3. tel. 500-950, Levente atya: 06 309 616 756) A jegyesoktatás 2012. január 22-től kezdődik 1/2 10-kor szentmise a plébániatemplomban, azt követően kezdődik a jegyesoktatás a Plébánián és május elejéig tart (havonta 1-2 alkalom vasárnap délelőttönként). A Ceglédi Római Katolikus Plébánia azokat a párokat fogadja házasságkötésre, akik ezeken az összejöveteleken részt vesznek, vagy igazolást hoznak arról, hogy más plébánián jegyesoktatásban részesültek.

Jelentkezési lap esküvőre

Esküvőre legalább 4 hónappal előbb kell jelentkezni. Ez különösen akkor fontos, ha az egyik fél hitéletének alapvető elméleti vagy gyakorlati hiányosságai vannak (nincs rendszeres vallásgyakorlata, nem járt hittanra, nem volt elsőáldozó, nincs megkeresztelve). Ilyen esetben ajánlott 5-6 hónappal az elgondolt időpont előtt egyeztetni és megbeszélni a részleteket, hogy legyen elegendő idő a felkészülésre.

A hittani alapkursus és a jegyesfelkészítés egyaránt 8 alkalomból áll, ami egy szombat esti elfoglaltságot jelent hetente és így kb. 2-2 hónapon át tart. A közös kurzusok adott időpontokban kezdődnek, ami szintén indokolja a kellő időben való jelentkezést.

Indító megbeszélésre irodai időben lehet és célszerű időpontot egyeztetni, hogy az első találkozás

nyugodt körülmények között történhessen meg a jegyespár és a beszélgetést végző munkatársunk között.

Feltételek:

- mindkét fél szabadállapotú, azaz nincs az Egyház tanítása szerint érvényes házassága
- legalább az egyik fél katolikus
- megfelelő felkészültség, azaz részvétel a jegyeskurzuson,
 - továbbá Egyházunk tanításának ismerete és hitünk gyakorlása, elsőáldozás, illetve bér mátkozás

Szükséges iratok:

- 3 hónapnál nem régebbi kereszteleési anyakönyvi kivonat. Ez a keresztelezés helyén szerezhető be.

Amennyiben valamelyik fél nem ceglédi lakos, úgy a lakhely szerinti plébániától kell elbocsátót hozni. Az ún. elbocsátó kiadásakor szükséges lehet az új keresztlevél bemutatása. (Amennyiben a keresztelezés az elbocsátó plébánián történt, nem szükséges külön keresztlevelet kérni.)

Az illetékes plébánia címének vagy telefonjának megkeresésében készséggel segítünk.

JEGYESEK IMÁJA

*Köszönöm neked a boldogságot, Uram,
amit nekünk ajándékoztál.
Te vezettél bennünket egymáshoz.
Segíts, hogy egymás mellett maradhassunk,
és segíthessük egymást a házasság felé vezető úton.
A szeretet a megbocsátásból él.
Add, hogy meg tudjunk egymásnak bocsátani,
hogy növekedjünk egymás szeretetében.
Minél inkább megkedveljük egymást,
annál inkább növekszünk
az irántad való szeretetben is.
Add, hogy egymást mindinkább megismerjük,
mind bensőségesebben szeressük,
s minden gyöngédségünkkel, szívünk dob-
básával
s élőszóval is elmondhassuk egymásnak
a boldogító vallomást: Szeretlek!*

Fernand Lelotte SJ,
Beszélgetés a Mesterrel című könyvből
(OMC, Wien, 1988)

A jegyesoktatás margójára

Templomi esküvő. Ha erre gondolkunk, az emberek nagyrésze maga előtt látja, ahogy a menyasszony fehér (esetleg ekrü) ruhában vonul a fátyolos tekintetű vendégek előtt, a padsorok között, a templom gyönyörűen feldíszítve, a vőlegény fess, a pap elmondja a szokásos szöveget, elhangzik az igen, és innétől kezdve a lányok már csak arra gondolnak, hogy hogyan helyezkedjenek a csokordobáshoz, a fiúk pedig már oldanak a nyakkendőt, levennék a zakót, és az első sört kortyolgatnák...

De valójában ettől sokkal több. Isten áldásának kérése a házasságunkra, mert – hogy Levente atyát idézzem – ami láthatatlan, az elszakíthatatlan. Manapság pedig, amikor a házasságok felének válás a vége, vagy a fiatalok el sem kötelezik magukat, még fontosabb, hogy a választottunkkal való közös üdvözülés jegyében az Úr előtt is szentesítsük szerelmünket.

Bármi is vezérel minket a templomi házasságkötésre, a jegyesoktatást, akár csoportos, akár egyéni formában senki nem kerülheti ki, de nem is érdemes.

Amikor először körbeültük a plébánia hosszú asztalát, jó volt látni azt a közel 15 másik párt, akik velünk együtt templomi házasságkötésre készültek. Levente atya rögtön oldotta a hangulatot azzal, hogy felkészítette a fiúkat, nekik csak elviselni kell a procedúrát, az igazi öröm a miénk és az édesanyánké. Az első alkalommal a bemutatkozás után azt kaptuk útravalóul, hogy sokkal erősebb az a házasság, amelyben Isten is jelen van.

A második alkalommal már előadóinkkal is találkoztunk, Dr. Tóth Tihamérral, a feleségével Nellyvel, Göndics Mártonnal és a feleségével Gabival, akik mind tapasztalt házások. Az volt a kérésük, hogy írjuk össze néhány sorban, hogy az elmúlt 3 napban miből éreztük, hogy szeret minket a párunk. Ahogy átgondoltunk, tu-

datosult is bennünk, hogy valóban mennyire szerencsések vagyunk, hogy a reggeli kifli, a mosogatás közben a puszi, az hogy megdicséri a főztünket, vagy az elalvás előtti csók, és még sorolhatnám, a miénk; a vőlegényünk szerelme, szeretete, törődése tisztelete a miénk. Volt is olyan menyasszony, aki csak könnyek között tudta elmondani, miből érzi, hogy megtalálta élete párját. Amikor a közös ima után sétáltunk haza, elgondolkodtam. Máris éreztem, hogy közelebb vagyunk egymáshoz, azzal hogy ezt átgondoltuk, és ki is mondtuk egymásnak.

A harmadik alkalom előadója a Turai házaspár volt, velük kommunikálni tanultunk egymással. Az egyik leghasznosabb alkalom volt, mert a legfontosabb dolog egy kapcsolatban az érzelmek mellett az, hogy beszéljünk, de azért tudjuk azt is, mikor kell hallgatnunk. Ez alkalommal le kellett írunk, hogy szerintünk mi a párunk legnagyobb félelme. Attól vált meghitté az egész, hogy ezt egymással kellett megbeszélni, mindenki a párja felé fordulva, suttogva, így teremtett minden pár magának egy kis világot abban a szobában, ahol legalább húsz ember volt, de nekem úgy tűnt, mintha csak mi lettünk volna ott, megáldva egy olyan légkörrel, amit a szürke hétköznapokban nagyon nehéz megteremteni. Kaptunk egy-egy gyertyát, melyet az otthoni közös ima alkalmával kellett meggyújtatunk, hiszen ahogy megtanultuk, ha együtt imádkozunk, együtt is maradunk.

A következő alkalommal a párunk családjával való kapcsolatáról beszélgettünk, mert bár a legtöbben szerencsések vagyunk, jó a kapcsolatunk a másik családjával, de nem ritka a menyét kevésbé elfogadó anyós, vagy az a fajta após, akinek mindegy, hogy milyen ember a veje, akkor is csak azt látja, hogy az ő kicsi lányát elviszi tőle.

Nem könnyű, ha ez a helyzet, sőt sokszor akkor sem könnyű, ha jó a kapcsolat a párunk családjával, de akármi történik, ha összeházasodunk, ők már a mi családunk is, meg kell tanulunk úgy viszonyulni hozzájuk, hogy, ha különböző véleményen vagyunk is, a családi békét mindig őrizzük meg.

Amikor ötödik alkalommal léptük át a plébánia küszöbét már rutinosak voltunk, mégis kicsit meglepett minket a téma, a szexualitásról, a fogamzásgátlásról volt szó. Azt hittük, felnőtt ember létünkre már mindent tudunk, de azért így is kaptunk új információkat, és megismerkedhettünk a tudatos családtervezés módszerével.

A hatodik, egyben utolsó alkalommal a fiúk különvonultak, és a lányokkal beszélgettünk a gyermekvállalással kapcsolatos terveinkről, illetve, hogy azért házasodunk-e össze, hogy a gyermekeink házasságban szülessenek. Jó volt hallani, hogy az a maroknyi lány és – mint később kiderült – fiú is úgy gondolja, hogy elképzelhetetlen számára, hogy a gyermeke ne házasságban szülessen, és nőjön föl. Biztonság, stabilitás, szerető család, ezt nyújtja egy Isten által megszentelt házasság, mind a szülőknek, mind a gyermekeknek. Végül elmondtuk együtt az utolsó közös imát, és hazasétáltunk, utoljára.

Fájt a szívem, mert jó volt ebben a kis közösségben, a vasárnapi misék után, beszélgetni a családról, a legfontosabb dologról a világon. Esmét cserélni, ki hogyan éli meg a párkapcsolatát, mit tervez, miért köt házasságot, szembesülni a saját hibáinkkal, és tanulni más hibáiból. Egyszerűen jó volt jó emberekkel együtt lenni, Istenhez közelebb kerülni, megtenni a kis lépéseket a legnagyobb lépés előtt a párunkkal való közös üdvözülés felé.

**Takáts Péter és
dr. Pelikán Lilla**

A közösség sikere és reménye

Kedves Testvérem!

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia ezt az esztendőt a Család évének szentelte. Család az, ahol az élet átadása és a szeretet kifejezése történik Isten akarata szerint. CSALÁD AZ EGYHÁZ IS! Jézus olyan közösségként tart fenn bennünket, akik hordozzuk egymás terheit (szent Pál apostol levele a Galatákhoz 6. fejezet 2. vers), de egymás örömeiből is élünk. Lelkesíthetjük egymást, és kell, hogy családként törődünk a ránkbízottakkal. Mint ennek a közösségnek a pásztora, köszönetet mondok azoknak, akik azon dolgoznak, hogy az egy közösségben élők, egy hitet vallók ne „csak” katolikusok legyenek, hanem aszerint is éljenek.

Köszönöm munkatársaim és minden jó szándékú ember törekvését, akik az Egyházból közösséget akarnak teremteni, de el kell fogadnom azokat is, akik az Egyházat csupán szolgáltató Egyházként tartják számon. Senki sem akadályozhat meg bennünket abban, hogy családként éljünk, hogy ismerjük meg, támogassuk egymást, és ami a legfontosabb, imádságainkban hordozzuk testvéreink életét. Sok mindent értünk el közösen. Ez a közösség sikere és reménye. Nagyon szűk réteg, a ceglédi katolikusok több, mint 15 ezres létszámából, csak pár százan támogatják rendszeresen az egyházközséget. Legyünk büszkék szép templomainkra, közösségi épületeinkre, a közösségi alkalmainkra, azaz értékeinkre.

Az egyházközség anyagi ügyeit és gazdálkodását a Gazdasági Tanács koordinálja. Bevételeink a templomi perselyből, az önkéntes egyházi hozzájárulásból, az ún. stóladíjak bevételéből és az adományokból tevődnek össze. Kiadásaink nagy részét a közüzemi díjak (villany, víz, gáz, telefon stb.), valamint a 3 főállású alkalmazott, az egyházi személyek fizetése, és a járulékok jelentik. Emellett természetesen kell áldoznunk a templomok (Cegléd, Csemő), a Magyarok Nagyasszonya kápolna és a plébániai épületek karbantartására, felújítására, és nem utolsósorban a karitászra, a szegények és rászorulók megsegítésére és a közösségépítésre (főként közösségi rendezvények). Ahhoz, hogy kiadásainkat fedezni tudjuk, szükség lenne arra, hogy minden hozzánk tartozó testvérünk hozzájáruljon a közteherviseléshez. Cegléden, a 2001-ben készült OSH adatok szerint 15.719 római katolikus vallású hívó van. A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia útmutatása szerint, minden jövedelemmel rendelkező testvér, éves nettó jövedelmének 1%-ával járuljon hozzá egyházközségének fenntartásához. (Fix összeget nem lehet meghatározni, mert annyira differenciáltak a jövedelmek). A különböző kis egyházak és szabad egyházak, bibliai alapokra hivatkozva 10%-ot kérnek híveiktől. Mi nem akarjuk ennyire megterhelni többnyire idős és a szegényebb réteghez tartozó híveinket, ezért kérünk csupán 1%-ot! A beérkezett jövedelmekről és kiadásokról a Gazdasági Tanács minden évben számadást készít.

Bevételi forrásaink tehát: Egyházi hozzájárulás: (jövedelem 1%-a): ebből kellene fedeznünk a plébániák és a templomok ill. a közösségi ház rezszi költségét és az alkalmazottak fizetését és járulékait. Be lehet fizetni a plébánia irodájában személyesen iroda időben: munkanapokon de. 9-12-ig vagy du. 13-16-ig; vagy a templomi perselyen elhelyezett egyházközségi utalványon; vagy pedig befizetni az CIB-ben, az egyházközség számlájára a következő számlaszámon: CIB számlaszám 10701018-49382604-51100005 „egyházi hozzájárulás” megjelöléssel.

Az ún. stóladíj az egyházi szolgáltatásokért (temetés, esküvő...) nyújtott juttatás.

énekes temetés stóladíja:	15.000 Ft
egyszeri harangozás:	1.000 Ft
esküvő, csendes:	9.000 Ft
esküvő, orgonás:	25.000 Ft
szentmise, csendes:	1.200 Ft
szentmise, orgonás:	2.100 Ft

Minden vasárnap, a 11 órás szentmisében megemlékezünk azokról, akiket egy héten belül temettünk el. Ezért a szentmiséért nem kérünk pénzt.

Templomi persely: A vasárnapi szentmisék alatt perselyezünk. A bejáratnál elhelyezett álló perselybe is be lehet dobni az adományokat, amelyek a templom fűtését, világítását, díszítését és fenntartási kiadásait szolgálják. A perselybe dobott adomány nem helyettesíti az egyházi hozzájárulás befizetését!

Adomány: A templom fenntartására, vagy az egyházközség működésére befizetett adomány levonható az adóból. Amennyiben ezt a kedvezményt igénybe akarják venni, a befizetéskor jelezni kell és az adóazonosító szám bemutatása után igazolást adunk a befizetésről! Egyházhöz tartozásunkat ki kell fejeznünk az Egyház anyagi támogatásával is!

Bokros Levente kanonok, plébános és Dr. Banai Zoltán főorvos, világi elnök

Fel nagy örömré

1. Fel nagy örömré, ma szá- le- tett,
Má- ri- a kar- ján é- gi a lény,
A- ki u- tán a Föld e- pe- dett,
Is- te- ni Kis- ded szá- nek ö- lén,
Egy- sze- rű pász- tor jöj- kö- ze- lebb,
Nézd a te é- des Is- te- ne- det!

2. Nem ragyogó fény közt nyagoszik, bársonyos ágya nincs neki itt, / Csak ez a száma, koldusi hely, rá melege a pára lehel, / Egyszerű pásztor ténylegesen állj, / Mert ez az égi s földi király!

A ceglédi egyházközségi tanács tagjai

1. Bokros Levente
2. Dr. Banai Zoltán
3. Krizsán Zoltán
4. Szeleczi Imre
5. Rajta László
6. Szász Tamás
7. Volter Kálmán
8. Turai Dénes
9. Földi László
10. Lipóczky Lászlóné
11. Kabdebó-Ladik Livia
12. Sági Anikó
13. Dékány Mária Magdolna
14. Posztor Pálné
15. Farkas Márta
16. Dr. Tóthné Dr. Kuthy Kornélia
17. Oláh György
18. Dr. Kuthy Gábor
19. Dr. Kárpáti László Csemő
20. Olgvai György Csemő
21. Olgvai Gábor Csemő
22. Dr. Kerepesi Lénárd
23. Boros Mihály
24. Takács Miklós János
25. Prohászka Sándor
26. Burgman László
27. Huszár Zoltán
28. Göndics Márton
29. Dr. Ferenczi Norbert

Így szólt az Úr Noéhez:

„Fél év múlva megnyitom az ég csatornáit és addig fog esni, amíg a Földet el nem lepi a víz. De szeretnék megmenteni néhány jó embert és minden állatfajból egy párt, ezért építs bárkát!”

Egy villámlás után a tervrajz ott feküdt a földön.

Fél év múlva elkezdett esni az eső, de az Úr legnagyobb megdöbbenésére Noé csak ült szomorúan a kertjében, bárka sehol.

– De Noé, hol a bárka? – kérdezte felháborodva.

– Uram, bocsásd meg nekem, de felmerült néhány igen nagy probléma:

1. A hajóépítéshez engedélyt kellett kérnem, mert a terveidet nem fogadta el a Hajóépítési Hivatal Műszaki Osztálya, ezért több mérnököt is fogadnom kellett az áttervezéshez.

2. A szomszédom feljelentett, hogy nem a rendezési tervben megengedett tevékenységet akarok folytatni a kertemben.

3. Nem tudtam fát szerezni, mert a fülesbagoly életterének megőrzése érdekében fakivágási tilalmat rendeltek el.

4. Ahogy elkezdtem begyűjteni az állatokat, beperelt egy állatvédő egyesület.

5. A Katasztrófavédelem közölte, hogy nem építhetem meg a bárkát, amíg nem készíttetek egy hatástanulmányt az özönvízről.

6. Ezután konfliktusba kerültem az Esélyegyenlőségi Hivatallal az ügyben, hogy mennyi hátrányos helyzetű kisebbségi etnikumot viszek magammal. Ennek az lett a vége, hogy lefoglalták a félkész bárkát.

7. Amikor el akartam hagyni az országot, közölték velem, hogy adótartozásom van, így nem mehetek sehová. Most úgy ítélem meg, hogy körülbelül még 100 év kell a bárka elkészítéséhez.

Ekkor elállt az eső, és kisütött a nap.

– Úgy döntöttél, hogy mégsem pusztítod el a Földet? – kérdezte Noé bizakodva.

– Nincs rá szükség – mondta az Úr. – Megoldjátok magatok.

„Nagyon jó érezni a Gondviselő Isten szeretetét...”

Beszélgetés Rajta Lászlóval, a Szent Kereszt Katolikus Óvoda és Általános Iskola új igazgatójával

A ceglédi Szent Kereszt Katolikus Óvoda és Általános Iskola a 2011-2012. tanévben új vezetőt kapott. Az intézmények új igazgatójával beszélgettem az igazgatói székig vezető útról és céljairól.

– A Római Katolikus Egyházközség hívó tagja vagy családdal együtt. Példás keresztény életet éltek. Bemutatkoznál röviden azoknak a kedves olvasóknak, akik még nem ismernek téged közelebbről?

– Cegléden születtem, itt végeztem általános és középiskolai tanulmányaimat is. Az Eötvös Loránd Tudományegyetemen szereztem középiskolai matematika-fizika tanári diplomát. Feleséggel 1994-ben házasodtunk össze, fiunk 16 éves, ő most a Pannonhalmi Bencés Gimnázium diákja, Zsófia nyolcadikos, Borika pedig negyedikes a Szent Kereszt Katolikus Iskolában. 1995-től tanítottam a ceglédi Kosuth Lajos Gimnáziumban. Informatika szakos tanári diplomámat 1999-ben szereztem. Majd pedig pedagógiai értékelési szakirányon szakkvizsgázott pedagógus lettem.

– Ki kért fel erre a megtisztelő, de nehéz feladatra és mi volt az első reakciód a döntésednél?

– Erre a megtisztelő feladatra, hogy igazgató lehetek a Szent Kereszt Katolikus Általános Iskolában, Bokros Levente kanonok úr kért fel, amit rövid gondolkodás után elfogadtam. Tudtam, hogy a feladat nehéz, de úgy gondoltam, gondolom, hogy az Isten ezt az utat jelölte ki számomra.

– Néhány hónapja iskolánk igazgatója vagy. Találkoztál már nehézségekkel és örömeikkel is. Gondolom, vannak mélypontok, de vannak sikerek is, mint minden hivatásban.

– Természetesen találkoztam már örömeikkel és nehézségekkel. Sok örömből és nehézségből áll össze egy-egy nap. Nagyon jó érezni a Gondviselő Isten szeretetét, a családom támogatását, a kollégáim lelkesedését, csak övelük együtt sikerül bármit is tennem. A nehézségekből pedig megpróbálok feladatokat formálni.

– Természetesen vannak céljaid ebben a közösségben és ezeknek a feladatoknak a megoldásához hit kell. Honnan merítesz erőt?

– Céloom az iskola által a katolikus közösségünk erősítése. Az

egyház, mint közösség bemutatása az iskola diákjainak és szüleiknek. És ezen kívül számtalan lehetőség, cél létezik, de ezek mit sem érnek, ha nem keresem az Isten akaratát, Ő mit tervez, mi a célja az egyes helyzetekkel.

– Milyen üzenete van az óvodának és az iskolának, milyen visszajelzéseket kapsz ezzel kapcsolatban?

– Szerintem iskolánknak a legfontosabb üzenete a teljes keresztény emberré nevelés, az egyház életébe történő bevezetés. Ezekre számos eszköz létezik, ezekkel élünk is. Nem csak oktatunk, hanem nevelünk is, példát adunk a diákjainknak, hittanórákon, szentmiséken és lelki napokon bekapcsolódhatnak az egyházközség életébe. Láthatóan

egyre több gyerek és szülő jár a vasárnapi szentmisékre és most következnek az adventi roráték, amelyek nagy népszerűségnek örvendenek.

– Az örök, Istentől kapott erkölcsi értékek felé kapaszkodnak-e az emberek a mai világban? Tapasztalható-e ez főleg az iskola választásánál, az iskolába való beiratkozásnál?

– Az iskolaválasztásnál sokszor az elsődleges szempont a tanító néni személye, nagyon jó pedagógusaink vannak, de ez nehezen szétválasztható a katolikus szellemiségtől, hiszen ők ebben az iskolában, szellemiségben tanítanak. Ugyanakkor a szülők nagyon nyitottak az iskola értékeire, ezt már tavaly is tapasztaltam a szülői elbeszélgetések alkalmával. Keresik az örök, erkölcsi értékeket és gyakran kevés választja el őket attól, hogy válaszoljanak Isten hívására. A legtöbb szülő komolyan veszi például az elsőáldozásra készülést, rendszeresen jár a gyermekével templomba.

– Hány diák tanul jelenleg az iskolánkban és van-e létszámváltozás az elmúlt évekhez képest, és ha igen, miért?

– Jelenleg 733 tanulónk van, összesen 32 osztályban. Fenntartói kérésre három osztály indítunk immáron harmadik éve. A folyamat végén 24 osztállyal fogunk működni, ez természetesen a gyereklétszám csökkenését jelenti, de teljesen tudatos döntés. Azt szeretnénk, hogy iskolánk tényleg katolikus szellemiségű iskola legyen és sokszor ennek a nagy létszám is határt szab. Azon kívül felmenő rendszerben ezek az osztályok más képzési formát is jelentenek. Teljesül a mindennapi testmozgás: hetente négy

testnevelés óra, amelyből kettő órát testnevelő szakos tanár tart, és egy óra néptánc. A tanulók első osztálytól kezdve tanulnak nyelveket magas óraszámokban. Felső tagozaton a tanulók valamennyi osztályban magas testnevelés óraszám mellett az emelt szintű matematika vagy idegen nyelvet is választhatják, tanítók javaslatai és alsós eredményeik alapján.

– Van-e lehetőség fejlesztésre, felújításra?

– Először is a fenntartó, vagyis a

Váci Egyházmegye Ordináriusa, a mindenkori püspök, biztos anyagi lehetőségeket biztosít. Köszönet érte! Ez nem a bőség zavara, de a mai viszonyok között egyáltalán nem lényegtelen, sőt ez a biztonság a nyugodt és fegyelmezett munka alapja. Továbbá pályázati lehetőségeket próbálunk megragadni, amiben a fenntartó mindig partner, és jelenleg is vannak folyamatban lévő ügyeink.

– Mi a szerepe a plébánosnak az iskola életében?

– A plébános, a jó pásztor,

gondoskodik juhairól. Ez a mi iskolánk esetében is érezhető. Figyelemmel kíséri tevékenységünket, támogat minket, amikor csak teheti, bejön hozzánk, jelen van az életünkben. Segíti, hogy az iskola ne csak nevében, hanem lelkületében is az egyházközséghez kapcsolódjék.

– Köszönöm a beszélgetést és kívánom, hogy céljaidat, munkádat az Isten áldja!

Az interjút készítette:

Marton Melinda katekéta

KARÁCSONYI ÜNNEPI MISEREND

December 24. szombat

6.00 rorate szentmise

16.00 betlehemes a plébániatemplomban

22.00 éjféli szentmise a Magyarok Nagyasszonya kápolnában

22.00 éjféli szentmise Csemőben

24.00 éjféli szentmise a Szent Kereszt plébániatemplomban

December 25. vasárnap

Karácsony: Jézus Krisztus születése

A család évének ünnepélyes lezárása – vasárnapi miserend

December 26. hétfő

Szent István első vértanú (ünnep) – vasárnapi miserend

December 27. kedd

Szent János apostol (ünnep) – hétköznapi miserend

December 28. szerda

APRÓSZENTEK (ünnep) – hétköznapi miserend

December 29. csütörtök – hétköznapi miserend

December 30. péntek

A szent család: Jézus, Mária és József – hétköznapi miserend

December 31. szombat

7.00 Szentmise a plébániatemplomban

17.00 Hálaadó szentmise a Magyarok Nagyasszonya kápolnában

18.00 Hálaadó szentmise a Szent Kereszt plébániatemplomban

2012. január 1. vasárnap BÉKE VILÁGNAPJA
SZŰZ MÁRIA, ISTEN ANYJA (főünnep) - vasárnapi miserend

Január 8. vasárnap VÍZKERESZT

URUNK MEGJELENÉSE (főünnep) - vasárnapi miserend.

HARANGSZÓ

A ceglédi római katolikus egyházközség
hírlevele

Megjelenik alkalmanként.

Kiadja a Cegléd Római Katolikus Plébánia

Szerkeszti Bokros Levente plébános

Lektorálta: Soósné Molnár Helga és

Kabdebő-Ladik Livia

Cegléd, 2700 Kossuth tér 3.

Felélős kiadó: Bokros Levente plébános

Készült: az Apáti Nyomda üzemében

CSATORNA U. 8. ☎ (06-30)9633-487, (53)313-565